

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **D. Q. D.**, narozený dne X
bytem X
zastoupeného advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-71302-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-71302-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2024, č. j. OAM-38591-15/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel, pro který mu bylo vydáno.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgán nesprávně aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a došel k nesprávnému závěru, že pobyt žalobce není v zájmu ČR, poukazoval na restriktivní omezování zaměstnávání občanů Vietnamu na pozicích s nízkou kvalifikací. Žalovaná však nemůže žalobce sankcionovat za výkon jeho práv, tedy ani za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, ke které byl dle § 42g odst. 5 oprávněn. Žalobce podmínky § 42g odst. 5 naplnil, žalovaná nikdy nenamítala, že by žalobce k podání této žádosti nebyl oprávněn. Žalovaná se meritem podané žádosti vůbec nezabývala a v tomto rozsahu jí vůbec neprojednala, žádost zamítla z důvodů ležících mimo rámec správního řízení.
4. Dle žalobce žalovaná odkázala na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců, zákonu č. 176/2019 Sb., kterým byly zavedeny migrační kvóty k podání žádostí prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR, takové odůvodnění však považoval za nezákonné, neboť ve vztahu k cizincům již pobývajícím na území ČR, kteří chtějí změnit účel pobytu, není potřeba kvóty uplatňovat. Poukázal na případy žádostí podaných na zastupitelských úřadech ČR (kdy příslušné spisové materiály navrhl k důkazu), ve kterých by kvóty mohly být uplatňovány a uplatňovány nejsou, zatímco v případě žalobce tento podal svou žádost na území ČR, a tedy kvóty na něj nemají být aplikovány. Byla tedy též porušena zásada legitimního očekávání. Pokud správní orgán shledal, že žalobce má na základě pracovní smlouvy vykonávat nekvalifikovanou práci za nízkou mzdu, splnil tím žalobce podmínku pro vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, výše mzdy již není relevantní. Namítal, že skutková podstata § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebyla naplněna, žalobce není a nemůže být ohrožením bezpečnosti a veřejného pořádku České republiky. Žalobce již navíc má oprávněný přístup na trh práce, není tak namístě jej za podání žádosti sankcionovat. Dochází i k diskriminaci žalobce na základě národnostního původu, neboť v identických případech bývá žádostem vyhověno bez ohledu na druh práce, výši mzdy a další okolnosti.
5. Uvedl, že žádné neplnění původního účelu pobytu, studia, nebylo zjištěno. Dále poukázal na to, že žalovaná mu již jednou pravomocně udělila povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, čímž shledala naplnění podmínek pro vydání tohoto povolení, s tím je v hrubém rozporu, pokud v současném řízení shledala, že se žalobce v případě prvotní žádosti dopustil obcházení zákona. Zdůraznil, že se nejedná o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, např. dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce svým podáním dle § 44 odst. 1 správního řádu vymezil předmět řízení, tedy žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Ke zjištěnému neplnění studijních povinností v roce 2022/2023 namítal, že samo o sobě neprospění v rámci zkouškového období neznamená, že by účel pobytu – školní docházku – neplnil, nic takového ani nebylo zjištěno. Žalobce ani nebyl správním orgánem vyzván, aby plnění účelu pobytu prokázal, takový závěr si žalovaná učinila sama bez dostatečného podkladu. Podání žádosti o zaměstnaneckou kartu se jevílo jako logické, pokud bylo studium pro žalobce příliš náročné, žádné neplnění účelu pobytu tedy nebylo zjištěno. V této souvislosti uvedl, že neví, co vlastně neplnění deklarovaného účelu pobytu znamená, zákon tento pojem nedefinuje, navíc nelze opomenout, že žalobce byl účastníkem ročního jazykového přípravného kurzu studia na PEF ČZU.
7. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nebyla vypořádána kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná se omezila na obecná konstatování a skutečné zázemí žalobce nijak neověřovala.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná plně odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, kde je popsán skutkový stav a průběh správního řízení.
10. Žalobní námitky se opírají o to, že žádost žalobce byla zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Žalovaná však uvedla, že žádost byla zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu dle § 45 odst. 1 zákona, a to k předchozímu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, šlo o převážnou dobu pobytu. Žalobní námitky se evidentně týkají jiného případu a je nadbytečné se k nim dále vyjadřovat. Žalovaná neodkázala na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců, ani neuvedla, že žalobce má na území vykonávat nekvalifikovanou práci za minimální mzdu, ust. § 56 odst. 1 písm. j) zde vůbec nebylo aplikováno. K poukazování na jiná řízení se státními příslušníky Vietnamu uvedl, že každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných okolnostech zjištěných v rámci řízení. Podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností naposledy od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023, které mu bylo vydáno ke studiu prezenčního akreditovaného bakalářského studijního programu Informatika na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze.
12. Dne 30. 5. 2023 žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, uvedl konkrétní pozici uvedenou v centrální evidenci volných pracovních míst, na které chtěl být zaměstnán, šlo o práci doplňovače zboží.
13. Správní orgán I. stupně dne 26. 6. 2023 obdržel potvrzení o studiu žalobce od ČZU, dle kterého jeho studium trvá od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023, a následně též na vyžádání obdržel Přehled o výsledku studia ze dne 30. 6. 2023 za celé studium, dle kterého žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v letním semestru 2022/2023 nezískal žádný kredit a v zimním semestru 2022/2023 získal 1 zápočet - 2 kredity.

14. Žalobce se dne 19. 1. 2024 seznámil s podklady pro rozhodnutí a uvedl, že se vyjádří do 30 dnů, následně se však již nevyjádřil, pouze doplnil dodatek k pracovní smlouvě.
15. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 3. 2024 žádost zamítl podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že žádost byla podána v souladu s podmínkami dle § 42g odst. 5 daného zákona, tedy v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, přičemž nové povolení k dlouhodobému pobytu (tedy i zaměstnaneckou kartu) nelze udělit, jestliže cizinec u předchozího povolení neplnil účel, pro který mu bylo vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu (§ 45 odst. 1 věta třetí). Správní orgán uvedl, že žalobce přicestoval do ČR na konci roku 2019 z důvodu účasti na jazykové přípravě k vysokoškolskému studiu na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu, doba platnosti tohoto povolení mu byla prodloužena od 1. 9. 2020 do 30. 9. 2021 a opětovně od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023, následně žalobce 30. 5. 2023 požádal o vydání zaměstnanecké karty, z úřední činnosti bylo správnímu orgánu známo, že dne 4. 10. 2023 žalobce podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, řízení bylo rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024 zastaveno dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, což nabylo právní moci dne 20. 2. 2024, dne 22. 2. 2024 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, dosud řízení dosud nebylo pravomocně ukončeno. Z Přehledu o výsledku studia zjistil, že v zimním semestru 2022/2023 získal 1 zápočet – 2 kredity a v letním semestru 2022/2023 nezískal žádné kredity, dle potvrzení o studiu jeho studium trvalo od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023. Správní I. stupně tak shledal, že dosud povolený dlouhodobý pobyt na území je převážně založen na neplnění účelu pobytu, žalobce podstatnou část doby platnosti dlouhodobého pobytu účel pobyt neplnil, v akademickém roce 2022/2023 byl sice jako student zapsán, ale jeho studium bylo pouze formální a své povinnosti studenta neplnil a žádných studijních výsledků nedosahoval. Zabýval se pojmem „plnění účelu povoleného pobytu“, kdy dle judikatury bylo třeba, aby alespoň v základu plnil své povinnosti studenta, tedy absolvoval výuku, skládal zkoušky a získával zápočty, na toto však rezignoval, nestačí být pouze formálně zapsán ke studiu. Dle eurokonformního výkladu nedosažení dostatečného pokroku ve studiu je neplněním účelu povoleného pobytu, srov. též rozsudek NSS č.j. 2 Azs 325/2020-33. Konstatoval, že důkazní břemeno ohledně závažných důvodů neplnění účelu po přechodnou dobu nese pouze cizinec. Žalobce měl poslední povolení k pobytu platné od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023, přitom v zimním ani v letním semestru akademického roku 2022/2023 účel pobytu neplnil, jde o podstatnou část doby platnosti jeho dosavadního dlouhodobého pobytu, nikoli jen o dobu přechodnou, žalobce navíc žádný důvod neplnění správnímu orgánu nesdělil a v průběhu řízení žádný neprokazoval. Shrnu, že žalobce neplnil v době platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo povolení vydáno.
16. Žalobce podal dne 11. 4. 2024 odvolání, ke kterému přiložil potvrzení o studiu v období od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023 a Přehled o výsledku studia ze dne 30. 6. 2023.
17. V napadeném rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024 žalovaná potvrdila závěry prvostupňového rozhodnutí, v případě plnění účelu pobytu za účelem studia jde o „naplňování účelu pobytu“ ve smyslu být studentem a soustavně studovat s předem stanoveným cílem a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

snahou školu úspěšně absolvovat, čímž dojde k naplnění účelu. Pokud cizinec nestudoval tak, aby studijní aktivity úspěšně dokončil, správní orgány dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnaneckou kartu nevydají. Pouhá přítomnost studenta při výuce či vedení zápisů z výuky k prokázání plnění účelu pobytu nestačí, pokud se neprojeví v řádném absolvování zapsaného předmětu, odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2022 č.j. 52 A 31/2022-48. Je třeba, aby student skládal zkoušky a získával zápočty, což žalobce v posuzovaném období posledního pobytu nečinil, jeho studium bylo pouze formální, nedosahoval žádných studijních výsledků, účel pobytu tak neplnil. Není relevantní, že nebyl vyloučen, ani zda měl dostatečnou docházku. K výkladu pojmu přechodná doba uvedl premisu, dle které je cizinec povinen získané povolení k dlouhodobému pobytu k deklarovanému účelu náležitě využívat, a to po celou dobu platnosti, nikoli pouze po poměrnou část. Důkazní břemeno nese cizinec, přičemž jak přechodnost doby, tak závažné důvody musí být splněny kumulativně. Žalobce neplnil jeho účel po celou dobu jeho pobytového oprávnění. K námitce o neprovedení výsledku žalobce uvedla, že důkazy shromážděné ve věci byly dostatečné, vyplývalo z nich bez pochybností, že žalobce v roce 2022/2023 fakticky nestudoval, tedy neplnil účel povoleného pobytu, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 3 Azs 133/2017-27. K námitce ohledně dopadu do soukromého a rodinného života uvedla, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, je svobodný a bezdětný, je v produktivním věku a nic mu nebrání získat si zaměstnání v zemi původu, nejde tudíž o zásah nepřiměřený, přičemž sám žalobce k tomu žádné konkrétní námitky nevznsl. V postupu správního orgánu I. stupně neshledala pochybení a jeho rozhodnutí potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaná souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. Podle § 42g odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*
21. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

22. Předně je třeba odmítnout veškeré námitky žalobce směřující proti aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a proti aplikaci kvót cílených na omezení žádostí o zaměstnaneckou kartu pro státní příslušníky Vietnamu na případ žalobce, neboť správní orgány vůbec podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v dané věci nepostupovaly, žádné kvóty na případ žalobce neaplikovaly, nezmínily ani důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců, ani v dané věci nijak nevzaly v potaz pracovní pozici, ke které měl žalobce o zaměstnaneckou kartu žádat, ani nijak nehodnotily výši mzdy vztahující se k této pracovní pozici. Nikde nezmínily, že by pobyt žalobce na území ČR nebyl v souladu se zájmem ČR. Není ani nijak indikováno, že by byl žalobce diskriminován kvůli své národnostní příslušnosti, neboť ta vůbec nebyla předmětem tohoto řízení, ani nebyla v řízení jakkoli hodnocena či zohledňována. Žalobce na mnoha místech žaloby údajně cituje ze správních rozhodnutí, kdy však uvedené úryvky v nich nejsou vůbec uvedeny a zjevně se týkají zcela jiné věci. S ohledem na to je tato žalobní argumentace zcela mimoběžná s obsahem obou správních rozhodnutí a je tedy nadbytečné, aby se touto argumentací soud dále zabýval.
23. Správní orgány svá rozhodnutí opřely výhradně o ust. § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců, které stanoví negativní podmínku pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a sice neplnění účelu, pro který mu bylo stávající povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Podle daného ustanovení žalovaná je oprávněna a zároveň i povinna splnění i této podmínky v řízení o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu zkoumat. Pokud shledala, že tato negativní podmínka nebyla naplněna, nové povolení nemohlo být vydáno a bylo nadbytečné, aby se žalovaná zabývala naplněním dalších podmínek pro vydání zaměstnanecké karty.
24. Výkladem tohoto ustanovení se již opakovaně zabývala judikatura správních soudů. Její základní východiska shrnul NSS např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25. Soud neshledal důvod se od nich v projednávané věci odchýlit.
25. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je namíste mu toto povolení k pobytu na území ČR neprodloužit (rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, odst. 21). Obdobně lze uvedené závěry vztáhnout i na důvod neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec neplnil dosavadní účel pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
26. Plněním účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69).
27. To samozřejmě platí i pro pobývání na území ČR za účelem studia. V takových případech je třeba *„přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou*
Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

intelektuální investice) bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují“. (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, odst. 20).

28. Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že aby bylo možné konstatovat naplnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být činnost (např. studium) v období povoleného pobytu vykonávána alespoň převážně (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, č. 2951/2014 Sb. NSS; či rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, odst. 11). Posouzení naplnění podmínky plnění účelu pobytu je třeba hodnotit ve vztahu k období, ke kterému byl pobyt na základě poslední žádosti povolen, a nikoliv v poměru k celkové době pobytu cizince na území České republiky.
29. Zákon o pobytu cizinců ale obsahuje i jistý korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy. Cizinec totiž může prokázat, že účel pobytu neplnil po přechodnou dobu ze závažných důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 18). V jeho rámci je možné přihlédnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, odst. 29) či přerušení faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 25 a 26).
30. Žalovaná vyšla z toho, že žalobce v akademickém roce 2022/2023 neplnil řádně své studijní povinnosti, neboť v zimním semestru získal pouze 1 zápočet - 2 kredity a v letním semestru nezískal žádné kredity. Žalobce tato zjištění nijak nezpochybňoval, a to ani ve správním řízení, ani v žalobě. K tomu však namítal, že řádně plnil svou docházku, tedy nelze konstatovat neplnění účelu pobytu. Soud se s touto námitkou neztotožňuje.
31. Vedle docházky do výuky totiž musí být zřejmá zejména snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaty s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže. Pokud cizinec stanoveným studijním povinnostem nedostojí, nelze mít za to, že by řádně plnil účel pobytu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, odst. 18). Žalovaná postupovala v souladu s touto judikaturou, když na základě neskládání zkoušek a zápočtů žalobcem dospěla k závěru o neplnění účelu pobytu. V této souvislosti tudíž ani plnění docházky žalobcem by nemohlo daný závěr zvrátit, neboť samo o sobě nemůže být k plnění účelu pobytu postačující. Zároveň lze konstatovat, že správní orgány dostatečně a v souladu se shora uvedenou judikaturou Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyložily neurčitý právní pojem „plnění účelu povoleného pobytu“, jak jej používá ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

32. Ze skutečnosti, že žalobci bylo dříve vydáno stávající povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pak nelze dovozovat, že žalobce později jeho účel i plnil, neboť se jedná o odlišnou skutkovou a právní otázku.
33. Soud má za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn v dostatečném rozsahu v souladu s požadavky dle § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, ze shromážděných podkladů jednoznačně vyplývalo, že žalobce své studijní povinnosti řádně neplnil, jednalo se přitom o splnění negativní podmínky pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a žalovaná nebyla povinna žalobce zvlášť k jejímu prokázání vyzývat. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, kdy se však nijak nevyjádřil, ani v odvolání závěr o neplnění zkoušek a zápočtů ničím nezpochybil.
34. Soud též poukazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2025 č.j. 21 Azs 40/2025-24, kde konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, že plněním účelu povolení k pobytu je třeba rozumět jeho faktické, a nikoliv jen formální plnění (srov. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 - 46). Z judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku žadatelovy nečinnosti rozhodnou v jeho neprospěch, neboť musejí vycházet z podkladů, které mají k dispozici (srov. např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019 - 25, či ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36).“*
35. Žalovaná též v souladu se shora uvedenou judikaturou hodnotila naplnění předmětné negativní podmínky v posledním období, na které bylo žalobci prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy v období od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023. Zjistila, že v rámci tohoto období žalobce v akademickém roce 2022/2023 dostatečně neplnil své studijní povinnosti, jednalo se o převážnou část posuzovaného období, tedy nikoli o přechodnou dobu.
36. Důkazní břemeno ohledně prokázání závažných důvodů k neplnění účelu pobytu leželo na žalobci, žalobce však žádné takové důvody netvrdil, ani neprokázal.
37. Nevydání zaměstnanecké karty v případě nesplnění podmínek dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak není sankcí, žalovaná nijak nesankcionovala žalobce za výkon jeho práv, tedy ani za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neuvedla, že by nebyl oprávněn k podání této žádosti ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců (správní orgán I. stupně naopak uvedl, že žalobce byl podle tohoto ustanovení k podání žádosti oprávněn). Pokud však shledala neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu, nemohla s ohledem na dikci § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců žádosti vyhovět, neměla v této otázce možnost správního uvážení.
38. V případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zákon o pobytu cizinců výslovně nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře dovodil, že z tohoto pravidla existují výjimky. Potřeba zvlášť posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí může plynout přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), její čl. 8 je totiž přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, body 9 a 10, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, bod 16).

39. Správní orgán tak v některých případech může mít povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přestože to zákon o pobytu cizinců nevyžaduje. To však pouze tehdy, pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeným zásahem. Je přitom především na samotném cizinci, aby v řízení uvedl takové skutečnosti, které by žalovanou měly následně vést k povinnosti posoudit je ve světle čl. 8 Úmluvy. Právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní).
40. Judikatura Nejvyššího správního soudu také vymezila, co lze brát v potaz při posouzení přiměřenosti rozhodnutí v cizineckých věcech (rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, či ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). Správní orgány nejsou povinny detailně hodnotit všechna kritéria, která obecně připadají v úvahu. Mají výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, bod 32). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince, tj. stěžovatele (srov. rozsudek ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33). Současně z ustálené judikatury NSS vyplývá, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či o správním vyhoštění. Na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu se proto nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29, a tam citovanou judikaturu).
41. Žalovaná se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce řádně a přezkoumatelně zabývala, v této souvislosti konstatovala, že je dospělý, svobodný, bezdětný, v produktivním věku, na území ČR nemá žádné vazby, sám žádné konkrétní námítky nevznášel. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, přičemž za daných okolností napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
42. Soud k důkazu neprováděl potvrzení o studiu v období od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023 a Přehled o výsledku studia ze dne 30. 6. 2023, neboť jsou již součástí správního spisu. Neprováděl k důkazu ani spisové materiály týkající se jiných případů, kde dle tvrzení žalobce měly být aplikovány migrační kvóty a nebyly, neboť to není v posuzovaném případě nijak relevantní, otázka kvót zde vůbec nebyla řešena.
43. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.